

Ulrike Rylance
A varázslatos boszihotel
A boszorkáknak is jár a pihenés!
Lisa Hänsch rajzaival

© Mary Grace Long

Ulrike Rylance 1968-ban született, és nagyon szeret gyerekkönyveket írni. Van két borzasztóan aranyos kutyája, akik nézhetik, ahogy ír, de csak ha nem rágcsálják meg a számítógépet. 2001 óta Seattle-ben él, az Egyesült Államokban, és két borzasztóan aranyos lánya is van – meg egy eléggé aranyos férje.

© Sandra Sahin

Lisa Hänsch, 1988-ban született, és mindig is szívesen rajzolt képeket a könyvekhez, rajzfilmekhez és tévéfilmekhez. Néha titokban lerajzolja az embereket a metrón. Ha észreveszik, gyorsan olajra lép, ami majdnem olyan izgalmas, mintha nyomozó lenne. Kölnben lakik, Németországban, egy régi benzinkúton. De tényleg!

A varázslatos BOSZIHOTEL

A BOSZORKÁKNAK IS JÁR A PIHENÉS!

Ulrike
Rylance

Lisa Hänsch
rajzaival

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja:
Ulrike Rylance: *Das magimoxische Hexenhotel*
Auch Hexen brauchen Urlaub

Illusztrálta: Lisa Hänsch

Fordította: Győri Hanna

Szerkesztette: Tóth Emese

ISBN 978-963-544-695-7

Minden jog fenntartva

© 2021 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, München

© Kossuth Kiadó 2022

© Hungarian translation Győri Hanna 2022

Felelős kiadó Pappas Georgios,
a Kossuth Kiadó Zrt. elnök-vezérigazgatója
A kiadó az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének a tagja
Műszaki vezető Papp Miklós
Nyomdai előkészítés Gróf Levente
Korrektor Török Mária
www.kossuth.hu / kiado@kossuth.hu

Nyomtatta és kötötte a Central Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető Balizs Attila vezérigazgató
www.dabasprint.hu

Boszorkányszabályok

Varikum!

Soha ne varázsolj el olyan dolgot,
amit nem tudsz visszavarázsolni!

Bonvitum!

A varázserőddel igyekezz
jobbá tenni a világot!

Szekretórum!

Vigyázz, az emberek ne tudjanak
a boszorkányok világáról!

Perplexum!

Tilos embereket elvarázsolni, kivéve,
ha veszélyben vagy!

Csalángyökér, egér lába

A Takaros házaspár az Akácfa utca 7-es szám alatt álló, rém rendes házuk előtt szorgoskodott ezen az átlagos szombaton, és még nagyobb rendet igyekeztek tenni. Nem hagyhatták, hogy a fű vadul burjánozzon! Takaros úr

vonalzóval méregette a fűszálakat, Takaros asszony pedig kifésülte a fűcsomókat, hogy szép egyenesen álljanak a szálak, ne hajoljanak meg.

Egy kislány téblábolt mellettük, a lányuk, Klára. Neki kellett kifényesítenie a bejárat előtt lévő kavicsokat. Halálosan unatkozott. Nem érdekelte annyira a rend, mint a szüleit. Teljesen kilógott a családból.

A Takarosék generációk óta a legrendszeresebbek a földgolyón. Egyetlen fekete bárány akadt köztük: Klára nagynénje, Cecília. Pontosabban nagy-nagynénje, mert a nagymamájának a testvére volt. Cecília néni erős, szeretetre méltó ember hírében állt, minden családi képet megbolondított a különös kalapjaival és a félregombolt blúzaival. Furcsa pletyka keringett róla, és erről a Takaros családban nem szívesen beszéltek.

Amikor Klára két éves lett, Cecília néni hirtelen eltűnt, miután összeveszett a kislány szüleivel. Azóta senki nem látta.

Ennek már hét éve. Klára még mindig gyakran gondolt arra, hogy bárcsak visszatérne. Biztos nagyon jól szórakoznának együtt! És akkor nem kellene dögunalmas kőpucolással bajlódnia...

Takaros anyuka hirtelen abbahagyta a fűfésülgetést.

– Oda nézzetek! – bökte meg a férjét. – A szomszéd hotel felújítják. Úgy látszik, valaki megvette.

Az Arany Horgony Szálloda pontosan Takarosék háza mellett állt, és már két éve üresen omladozott. Most viszont egy ősz hajú férfi egyensúlyozott a bejárat előtt egy létrán, és új táblát szegezett a házfalra.

– Talán lesz benne wellness, szauna meg ilyesmi – lelkesedett Takaros anyuka. – Talán újra megnyitják a medencét!

Klára érdeklődve felnézett. Uszoda Pocorgófalván? Talán még játszóteret is épít az új tulajdonos? Esetleg gyerekei is vannak? Klára ebben a pillanatban egy kislány arcát vette észre a legfelső

emelet egyik ablakában. A lány pontosan rá nézett, majd egyszeriben eltűnt.

Takaros úr csak felmordult. Neki aztán hiába is beszélnének wellnessről, uszodáról! De talán hamarosan nyílik egy jó kis kocsmá a szállodában, amelyben jól érezheti magát, ha már végképp nincs mit rendbe tenni a kertjükben.

Klára meglepetten pislogott. Az idegen kislány a szálloda tetején mászkált. Elképesztő, milyen merész! Mit keres ott tulajdonképpen? Az ősz úriember elkészült a táblával, oldalra lépett, és végre látszott a felirat:

A LILA Denevérhez

Takaros asszony csalódott arcot vágott. Nem úgy hangzott, mint ahol szauna és masszázs lesz.

Takaros úr is elhúzta a száját, de más okból. Megesküdött volna rá, hogy az imént egy kislány mászkált a hotel tetején, majd beugrott a kéménybe. Ez nem lehet igaz! Hol vannak a szülei, kérem szépen! Az Akácfa utcában nem mászkálnak a gyerekek a tetőn! És ezt most rögtön közli is az új tulajdonossal. Tettre készen felpattant. Klára észrevétlenül és kíváncsian követte.

Az ősz hajú férfi A Lila Denevérhez Szálloda előterében állt.

– Belinda! – kiáltotta. – Hol bujkálsz, édes szörnyecském?

A recepciós pultnál valami megmozdult. Egy denevér lógott fejfelé a mennyezetről, és olyan hangosan horkolt, hogy beleremegett a sarokban álló szekrény. A denevér azonban nem lila volt, hanem sötétbarna és meglehetősen ráncos.

– Ébresztő, májvirágom! Felszegeztem a táblát – mondta a férfi a denevérnek.

– Csak öt percet hadd szundítsak még – felelte a kis állat álmos hangon. Békaláb Belinda volt

a becsületes neve, és nyolcvankilenc éves volt, valamint boszorkány. Belinda nemrég figyelte meg, hogy jót tesz a reumájának, ha denevérré változik és fejjel lefelé lóg, ezért újabban mindig ezt csinálta.

– Na jó. Majd később fellógatom magam melled, anygalkám. De előbb beteszem a békákat a medencébe. Nagyszerű kis pocsoló! Megfelelően iszapos és zöld.

– Nagyapó! – Egy Rozália nevű kislány siklott villámgyorsan lefelé

a lépcsőkoriátan. Az arca kicsit kormos volt, mert épp most gyakorolta a tizenegyes repülést a kéményben. – Apu nem akarja, hogy békák legyenek a medencében! Luxuslakosztályt akar berendezni benne a víz alatti boszorkányoknak. Anyu viszont szépségszalont akar látni benne, fiatalító forrásvízzel. De békákat ő sem szeretne.

– Luxus-mi? Szépségszalont? – Az ősz úriember zavartan fújtatott. – Minek nekünk ilyesmi? A nagyanyád még életében nem vett fiatalító fürdőt, mégis gyönyörű. Rozália, mondd meg apádnak, hogy a boszorkányok szeretnek az iszapban fürdeni és békákkal játszani! Különben egy vendég sem jön a szállodánkba!

A Rozália nevezetű kislány megvonta a vállát.

– Mondd meg neki te! A nagyfi egyébként már csak fél lábbal kapaszkodik, és mindjárt beleesik a papírkosárba.

Azzal a kislány eltűnt, hogy felfedezze a szálloda többi részét. A szülei nemrég vették a hotelt nagyon kedvezményesen, és különlegessé akarták formálni: egy „emberi világ” élményszállóvá!

A tetőteraszról az érdeklődő vendégek a lehető legközelebről megcsodálhatják az emberek tevékenységét a szomszédban. Szervezett vezetéseket fognak tartani, például *Bevásárlóközpont* vagy *Focistadion* címmel, kirándulásokat tesznek az emberi városokba és éjszakai túrát a parkba. Megfigyelhetik majd az emberek mókás szabadidős szokásait, de persze nem szabad őket etetni és megfogdosni. Azonkívül lesznek a szállodában vidám jelmezbálok, amikor a boszorkányok rendőrnek vagy ápolónőnek öltözhetnek.

Rozália remélte, hogy sok-sok boszgyerek is érkezik majd a nyitást követően, hogy mindig legyen kivel játszania. A testvérei ugyanis erre teljesen alkalmatlanok. A nővére, Miranda már tizenhat éves, és állandóan

a szobájában kuporog, hogy egérleveleket küldjön a barátainak a boszivilágba, amelyekben elpanaszolja, milyen igazságtalan vele az élet.

Az öccse, Vince sem valami jó játszópajtás, mert még csak két éves. Ráadásul nem veszélytelen a közelében tartózkodni. Épp most fedezte fel, hogy tud varázsolni. Állandóan felgyújt valamit, ahogy dundi praclijaival tapsol, és közben ordítva kántálja: „Vajikum, bonvitum, szekjetójum, pejplexum! Tűzijáték!” Természetesen nem tudja rendesen kimondani a varázsigéket. Többnyire teljesen el is felejtí őket, ezért tökéletesen megjósolhatatlan a varázslátának az eredménye.

Rozália nagyszülei a nap nagy részében a mennyezetről lengedeztek, a szülei pedig idegesen repkedtek a házban, és a boszorkánymunkásokkal veszekedtek, mert azok folyton szünetet tartottak, és titokban sörösüvegeket varázsoltak elő maguknak.

Rozália anyukája, Békaláb Amália rövid hajú, sportos boszorkány. Épp a fali díszeket pakolta ki egy régi ládából, melyben tiszteletet parancsoló öregbácsifül-gyűjteménye is helyet kapott. A füleket vitrinekben akarta kiállítani a szállodában. Most azonban a padlón szétszórva hevertek, és egy kirojtosodott seprű toszogatta a port körülöttük ide-oda, komótosan és teljesen értelmetlenül. A seprűt Sándornak hívták, és még Rozália üknagymamájáé volt.

Az őrületbe kergette Rozália anyukáját, mert szörnyen feledékeny és rémesen sértődős volt, állandóan elszundított takarítás közben, és amint felsepert egy fél szobát, nyomtalanul köddé vált.

A decorative graphic in the top left corner featuring a cluster of stars. There is one large black star at the top, and two smaller pink stars below it, one to the left and one to the right. The stars are surrounded by small, faint dots.

Rozália anyukája másra sem vágyott jobban, mint egy modern porszívóra, amelyet az emberek használnak. De ha valaki csak kiejtette a *porszívó* szót a száján, Sándor magába fordult, dacosan elvonult a sarokba, reszketett a felháborodástól, és egy örökkévalóságig nem jött elő.

Most mintha megint elbóbiskolt volna. Rozália felkapta az egyik fület a földről.

– *Varikum, bonvitum, szekretórum, perplexum!*
Fül, kicsike, gyere ide! – suttogta halkán. Az első négy szó miránul volt, a boszorkányok ősi nyelvén. Minden varázslat előtt el kellett mondani, hogy emlékeztesse a boszorkányt a varázslás alapszabályaira. Ugyanis csak akkor szabad a boszorkánynak elvarázsolnia valamit, ha vissza is tudja varázsolni. Azonkívül igyekeznie kell, hogy jobbá tegye a világot a varázstudásával, de közben titokban tartsa a boszorkányok világát, és semmi esetre sem szabad csak úgy szórakozásból elvarázsolni az embereket.

Rozália is csak kicsit szórakozni akart a füllel. Abban nincs semmi rossz, ugye?

Ráadásul nem emberi fül volt, hanem boszorkányfül. Pontosabban szólva Rozália üknagyapjának a füle. Értékes örökség!

A fül engedelmesen felugrott, és Rozália jobb füléhez simult. Rozália jól megnézte magát az arany fali tükörben, és kuncogott. Kár, hogy senki sem látja!

Várjunk, most jutott eszébe, hogy az egyik szemközti ház előtt az imént egy kislányt látott. Talán egy kicsit megijeszthetné! Valójában persze

ez tilos – a boszorkányok csak a lehető legszükségesebb esetben állnak szóba emberekkel. Ugyanis rettenetesen megterhelő öt percnél tovább úgy tenni, mintha ők maguk is emberek lennének. De hát nem kell hozzászólnia a kislánynak! Csak egy picit szaladgál

a kertjük előtt, és billegteteti a porcos vénboszi-
fület.

Amikor Rozália kinyitotta az ajtót, majd-
nem nekiütközött egy kopaszodó, dagi férfinak.
Jeszumpepi, egy kíváncsiskodó ember! Csak
nem a szembeszomszéd?

– Takaros vagyok, a Rendes Környékért Bizott-
ságtól – köszönt pattogósan a férfi.

– Boszorkányos jó napot kívánok! – felelt
Rozália.

Takaros úr végigmérte a furcsa gyereket. Még
pimasz is!

– Itthon vannak a szüleid? – kérdezte szí-
gorúan.

Rozália nem tudta, mit feleljen. Nézte a férfira
szállingózó hópelyheket, július közepén. Való-
színűleg nagy varázsolt álmában, ő ugyanis
nagyon szereti a havat.

– Drágám, ha édesanyád még mindig
a mennyezeten csüng, felkeltenéd, kérlek? – hang-
zott fel Rozália apukájának a hangja az egyik
földszinti ablakból. – Hóesést varázsolt.

Takaros úrnak tágra nyílt a szeme.

– Szóval, a szüleim... – kezdett bele Rozália, de ekkor felcsendült az anyukája hangja.

– Lorenzo, hiányzik az egyik fülem. Nem tudod, hol lehet?

– Talán a csirkelábak mellett a ládában – vette fel Rozália apukája.

Takaros úrnak még jobban kiguvadt a szeme.

– Nos, tehát a szüleim igen elfoglaltak – nyögte ki végre Rozália. *Nagyon jó válasz*, gondolta. De miért mered rá így ez a fickó?

Akkor észrevette. A vénboszi-fül elmászott a helyéről. Milyen kínos! Valamit elrontott a varázsigeivel biztosan. Rozália fején mászott a fül, egyenesen a férfi felé. Persze, hiszen arra vágyik, hogy megint egy férfifejre kerülhessen.

– Fül, te csöppnyi, nem szabad szökni! – sziszegte Rozália. Jaj, a csudába, elfelejtette a miráni részt elmondani az elején. A fül a feje tetején megállt. Takaros úr idegesen pislogott. A fül hirtelen Takaros úr és Rozália közé esett az útra.

– Átadjak valamilyen üzenetet a szüleimnek?
– érdeklődött a kislány udvariasan.

Takaros úr nem felelt. A fület bámulta, amely a földön botladozott, és folyton elesett. Ebben a pillanatban valami eltakarta a napot. Rozália felnézett, és egy hatalmas fekete hollót látott, amint zuhanórepülésben közelít A Lila Denevérhez Hotel felé.

– Vigyázzon! – figyelmeztette a látogatót. – Szerintem valaki érkezik.

A holló egyenesen berepült a nyitott ablakon a hotel portájára, a csilláron landolt, levitorlázott a talajra, és ösztövé, fekete esőkabátos férfivá vált.

Takaros úr feldúltan fújt egyet.

– A Rendes K... környékért B... b... bizottságtól – dadogta. A pillantása Rozáliáról a földre vetődött, majd a hollóemberre és aztán vissza Rozáliára. – Rendes – nyögte még egyszer, aztán belépett a szállodába, és szó nélkül lerogyott egy bontatlan ládára. FALÁBAK, EDÉNY, CSIGASZIRUP ÉS KÍGYÓBŐRGOMBOLYAG, állt rajta.

– Pakoljatok már ki végre, meddig kell még várnom! – zsörtölődött rögtön a láda. Takaros úr összerezzen.

Valaki felkuncogott a közelben. Rozália megfordult, és észrevette a kislányt, akit meg akart ijeszteni. De a gyerek cseppet sem nézett ki ijedtnek. Egyáltalán nem. Lelkesen vigyorgott. Rozália visszamosolygott rá.

– Szia – mondta a kislány. – Mostantól itt laksz?

– Igen, miénk a szálloda.

– K... – dadogta Takaros úr. – K... K... K...

– Kér egy pohár vizet? – kiáltott fel Rozália.

– Klára! – bökte ki végül Takaros úr. – Most rögtön menj haza! Ezek az emberek nyilvánvalóan valamilyen intézetből szöktek. Felhívom a rendőrséget. – A nadrágzsebébe túrt, és elővette a telefonját.

– Pikk-pakk, zagyva-agy, nem csinálsz te semmit – szólalt meg a láda. – Most rögtön kipakolsz, te naplopó. Ezer éve várok.

Klára kacagott. Menő ez a beszélő láda! És egy ilyen sétáló fület is elfogadna. Vajon távirányítós?

– Honnan van a fül? – kérdezte a lányt. – Az interneten vetted?

– Az üknagypapám füle volt. Tőle örököltük.

A fül megállt, és büszkén kihúzta magát.

– Összesen harmincnégy öregbácsi-fülünk van – folytatta Rozália. – Értékes gyűjtemény. Nektek mennyi van?

– Egy sincs – Klára nevetgélt. Ez a kislány nagyon fura. De érdekes is. Ezerszer érdekesebb, mint Liza és Iza, az ikrek az Akácfa utca 10.-ből, akik mindig csak a barbiházával akarnak játszani. Közben meg Klárát már egyáltalán nem érdekelték a csicsás műanyag babák. – Hogy hívnak?

– Békaláb Rozália, és bosz... – Rozália a szája elé kapta a kezét. Majdnem elszólta magát. Hiszen ezek az emberek nem tudhatnak róla!

A férfi idegesen beszélt valakivel a telefonján.

– Rendőrség? – kérdezte. – Kérem, küldjenek egy járőrökcsit az Akácfa utcába! Nagyon furcsa új szomszédok bukkantak fel. Esőkabátos madaruk van. És beszélő bútoraik és vándorló testrészeik. Füleik, pontosabban.

A vonal másik végén többszólamú nevetés csendült fel.

– Bolond? Én? Mi jut eszükbe? – háborodott fel Takaros úr. – Talán csak tudom, hogy néz ki egy fül!

Az öregbácsi-fül megint lendületet vett, és felmászott Takaros úr nadrágszárán, egészen a fejéig. A férfi közben egyre idegesebb lett, és nem vett észre az egészből semmit.

– Nem, nem ittam! Itt van a földön előttem a fül! – Takaros úr körülnézett. A fül eltűnt. A láda elcsendesedett. Csak a lánya és a furcsa idegen kislány állt előtte.

Rozália köhintett.

– *Varikum, bonvitum, szekretórum, perplexum!* Csalángyökér, egér lába... – lazíts, távozz, idegzsába! – suttozta.

Takaros úr hunyorgott. Valahogy elveszítette a fonalat. Mire is akart panaszkodni? Miért telefonál ezeknek az arcátlan alakoknak?

– Önöknek teljesen nyilvánvalóan nincs ki a négy kerekük – magyarázta a vonal túlfelén vihorászóknak. – Ne hívjanak fel még egyszer, mert feljelentem önöket a rendőrségen!

Azzal kinyomta a telefonját, és Rozáliára nézett.

– Na, mit bámulsz? Játssz szépen az én Klárámmal! Jó, hogy végre ilyen kedves emberek költöztek a szomszédunkba. Mi itt mind nagyon nyugodtak vagyunk. Már-már lazák.

Felállt, és kissé bizonytalan léptekkel kísért a szállodából,

hátra sem fordult. A fül leugrált a fejről, és sajnálkozva visszatért Rozáliához.

Klára csodálkozva nézett az apja után. Mi folyik itt?

– Mit mormogtál? – kérdezte. – *Varikum, bonvitum, szekretórum, perplexum?* Mit jelent mindez?

Rozália felnézett.

– Hallottad?

– Persze, hát itt álltam melletted. És aztán még csalágyökér és egér lába...

– Pszt! – szakította félbe Rozália hevesen, és gyorsan kihúzta a szabadba. Hogyan érthette meg ez az embergyerek az ő boszorkányvarázslatát? – Honnan tudsz miránul? – kérdezte döbbenet.

– Mi az a mirán?

– Ősi boszorkánynyelv. – Jaj, most aztán tényleg elszólta magát!

– Gratulálok! – szólalt meg a láda. – Most aztán mindent elárultál neki. Ezzel az erővel segíthetne kipakolni is. Még ma belefogtok?

– Boszorkánynyelv? – Klárának tágra nyílt a szeme. – Sosem találkoztam még boszor-

kányokkal! Tudsz varázsolni? Vagy repülni? Láttam, hogy a tetőn ugrádoztál.

Rozália nem felelt. A homlokát ráncolta. Mit tegyen?

– Klárának hívnak? – kérdezte, hogy időt nyerjen.

– Igen. Takaros Klárának. Negyedikes vagyok a Guggenheim Általános Iskolában. És te?

– Én is negyedikes vagyok. A Kis Boszorkányképzőben – motyogta Rozália. Minek hazudott volna, amikor ez a lány már mindent ért...

– Meséljétek el csak egymásnak az egész életeket! Nyugodtan! – sóhajtott a láda. – A magamfajta ráér!

Rozália nem vett róla tudomást.

– Te vagy az első ember, aki megértette a boszorkányok nyelvét – vakargatta a fejét. Ez tényleg komoly gond. Mit fognak szólni a szülei?

– Szuper! – lelkesedett Klára. – És mit csináltál az apukámmal? Általában szörnyen hamar felidegesíti magát.

– Lazává varázsoltam. – Csak ekkor értette meg, hogy mit művelt. Elvarázsolt egy embert! Ez szigorúan tilos, és igazi ostobaság. Ráadásul a leghalványabb fogalma sincs, hogyan tudná ezt a zsémbes emberapukát visszavarázsolni olyanná, amilyen volt.

– Köszí! – Klára mindig is vágyott egy lazább apukára. – Örökre ilyen marad?

Rozália az ajkába harapott.

– Valószínűleg. Amíg vissza nem varázsolom. Hamarosan. Nagyon-nagyon hamarosan.

Amikor... hm... igen. – Szent békakaka, micsoda slamasztikába keveredett! – Ígérd meg, hogy senkinek nem meséled el, amit láttál! – kérte a másik lányt.

– Nem én – Klára lassan bólintott. Hát ez hihetetlenül izgalmas! Az előbb még a béna kavicsokat fényesítgette, most meg közös titka van egy igazi boszorkánnyal! – Barátnők lettünk?

Rozália nem felelt. Hogyan is tehetne volna, amikor már ott sem volt!

Klára hunyorgott. Újdonsült barátnője újra a hotel tetején ugrabugrált, és integetett neki.

Klára elgondolkodva hazafelé bandukolt. Igazán furcsa, hogy megértette a boszorkányok nyelvét. Izgalmában az utolsó métereket futva tette meg hazáig. Az apukája egy nyugágyban heverészett, és krimit olvasott. Az anyukájának ez egyáltalán nem tetszett.

– János! A pázsit még rendezetlen!

Klára megállt, és elsuttogta a szavakat, amiket Rozáliától hallott:

– *Varikum, bonvitum, szekretórum, perplexum!*
Csalángyöker, egér lába, múlj el róla, idegzsába!

Nem történt semmi. Az apja dudorászva lapozgatta az újságot, míg az anyja csípőre tett kézzel állt előtte.

– János, hozzád beszélek!

Különös, gondolta a kislány.

